

[Udenrigsministeren]

i at få udryddet alle eventuelle tvivlsspørgsmål, da dette jo bestandig har været et meget væsentligt problem for os under forhandlingerne.

Hr. Gade siger også, at formålet var at lette beslutningsprocessen, man hvad er det, der kommer ud af alt det med Parlamentet? Heroverfor vil jeg sige til hr. Gade, ganske som jeg var inde på det i min indledning, at de regler om Parlamentet, der arbejdes med, og som jo ikke er færdige endnu, da ikke gør beslutningsprocessen lettere; de gør det da mere besværligt. Men det kan man da ikke undre sig over, for det er jo i det hele taget besværligt at have parlamenter, ligesom det er besværligt at have markedsudvalg. Det er noget, der tager tid, og det er noget, der tit gør en beslutningsproces kompliceret, men det skal vi da ikke være kedede af, hr. Gade.

Jeg er ikke ked af, at vi har et markedsudvalg, for det er jo et udtryk for, at vi har en god, sund parlamentarisk proces her i landet, og jeg synes såmænd heller ikke, hr. Gade skulle være så ked af, at det Europa-Parlament, som et stort flertal i denne sal nu har sørget for bliver valgt ved direkte valg, også prøver at deltage i en parlamentarisk proces.

Det, der er væsentligt her, er, at vi sikrer, at den balance, der i traktaten er nedlagt imellem de forskellige institutioner, ikke bliver forrykket, for giver man Parlamentet mere magt, skal den magt naturligvis tages et sted fra, og tager man den f.eks. fra Ministerrådet, er det jo ensbetydende med, at man igen tager det fra de nationale regeringer og de nationale parlamenter. Der består sådan set ingen uoverensstemmelse imellem det store flertal her; dér er teksten ganske klar i de dagsordener, som et stort flertal har stemt for, og også hr. Ivar Nørgaard henviser i sin dagsorden i dag til, at den balance ikke skal forrykkes.

Nu skal jeg gentage, at de endelige formuleringer om Parlamentet ikke er på plads. Men et par af de spørgsmål, som hr. Ivar Nørgaard rejser i denne forbindelse, vil jeg dog gerne komme med en foreløbig kommentar til. Hr. Ivar Nørgaard bringer ind i billedet, at der er en risiko for, at man vil benytte det til at etablere en forfatningskamp, hvis vi giver Parlamentet mulighed for at blive hørt mere end i dag. Det har hr. Ivar Nørgaard for så vidt ret i, men sagen er bare den, at Parlamentet allerede i dag har særde-

les gode muligheder for at starte en forfatningskamp. Parlamentet kan jo afsætte Kommissionen. Parlamentet kan forkaste EFs budget. Parlamentet kan holde sine høringsvar tilbage, og på den måde kan det træne Rådets lovgivningsarbejde, og det kan påtvinge Rådet ustandselig at skulle benytte sig af særlige hasteprocedurer. Hvis Parlamentet måtte ønske at føre en sådan forfatningskamp, er de nuværende traktatmuligheder altså fuldt tilstrækkelige til at sætte sådan en kamp i gang. Men hvis de regler, vi her diskuterer – altså de regler, formandskabet har kastet ind i diskussionen – benyttes, kræver det medvirken af mindst ét medlemsland, og man kan nok tvivle på, om et medlemsland måtte ønske at lade sig benytte til en sådan forfatningskamp, for det pågældende land vil jo i så fald også selv mærke konsekvenserne.

Men lad os så bare sætte, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, at der er et medlemsland, der gerne vil lade sig benytte af Parlamentet til at iværksætte en sådan forfatningskamp ud over de muligheder, der altså, som jeg var inde på det, allerede eksisterer i traktaten. Hvis Parlamentet så skulle vælge en forfatningsstrid ved at bruge den særlige afstemningsregel, og hvis mindst ét medlemsland beslutter sig for at støtte Parlamentet, så opstår den situation, at nogle ting kører fast, men hvis vi ser på realiteterne i det, viser det sig, at konsekvenserne for EFs funktion i så fald vil blive yderst begrænsede, og det følger af, at den nye procedure, der er foreslået over for Parlamentet, sådan som forslaget er udformet, ikke finder anvendelse på hele Romtraktaten og heller ikke på samtlige de områder, som er underkastet afstemning med kvalificeret flertal.

F.eks. er hele landbrugs- og fiskeriområdet holdt udenfor – det synes jeg er en væsentlig ting, man skal være opmærksom på – og det samme gælder det væsentlige område, som er dækket af traktatens artikel 235, for i henhold til formandskabets forslag skal den procedure, vi her taler om, kun finde anvendelse på traktatens artikel 7, den, der drejer sig om forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, artikel 49, som er arbejdskraftens frie bevægelighed, artikel 54, stk. 7, som er etableringsfrihed, artikel 56, som er samordning af love, der indeholder særlige regler for fremmede statsborgere med begrundelse i offentlig orden m.v., artikel 57, som er eta-